Burjuvazinin Beklenen Saldırısı

FABRİKA KAPATMA!

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

9 HAZİRAN 1976 — YIL 1 SAYI 9 — FİYATI 200 kuruş

MC'nın gerici terörü bütün şiddetiyle devam ederken,şu geçtiğimiz günlerde,emekçi yığınların hayati ihtiyaç maddelerine de birbiri ardı sıra zamlar sökün etti. Artan hayat pahalılığı karşısında ne yapacağını bilemez duruma düşen emekçi yığınlar,son gelen ve daha da gelecek olan zamlarla iyice şaşkına dönmüş durumda.

Milliyetçi Cephe hükümeti ise,yapılan zamlar ve her geçen gün biraz daha ağırlaşan hayat koşullarından,emekçi yığınların dikkatini başka yönlere çekmeye çalışıyor.Öğrenci olayları (ki buna hergün işlenen siyasi cinayetler demek daha doğru) günlük vakalar haline geldiğinden,artık eskisi kadar etkili olamıyor.Bunun yerine,kitlelerin dikkatini ya dış olaylara yada içte "ekmek israfı","nüfus patlaması"vs gibi boş ve her bunalım döneminde burjuvazinin bilinçli bir şekilde ileri sürdüğü bayat yalanlara doğru çekilmek isteniyor. Ve yine TRT ve burjuva basını tarafından,yapılan zamlar es geçilirken,emekçilerin lehine olan herşey abartılarak verilmekte ve böylece birbiri ardı sıra gelen zamlar gözden kaçırılmak istenmektedir.Örneğin Televizyonda Maliye Bakanının şaşaâlı bir şekilde açıkladığı ve memurların durumunda hemen hemen özünde hiçbir değişiklik getirmeyen yeni tedbirler dakikalarca verilirken, ekmek veya diğer maddelere yapılan zamlar lâf arasında geçiştirilmek istenmektedir

Bilindiği gibi,kapitalist düzende ekonomik ve politik yüklerin tümü emekçi yığınların omuzuna yıkılır.MC hükümeti de,şimdiye kadar aldığı her tedbirle burjuvaziyi korurken,tüm külfetleri emekçi yığınların omuzlarına yüklemişti.Eğer bugün görünüşte de olsa emekçiler lehine bir takım tedbirler almak zorunda kalıyorsa bu daha çok emekçilerin gözünü boyamak,onların artan öfkesini bu şekilde pasifize etmek ve nihayet yaklaşan seçimlere yatırım yapmak istemesindendir.Asgari ücretlerin 60 TL olarak tespit edilmesi de bunun en güzel örneğidir.Bugün işçiler için 60 TL'lik bir asgari ücret,yaşanılan ortamda hiçbir değer ifade etmemektedir.Ve onların durumunda en ufak bir düzelmeyi de getirmeyecektir. Tüm İktisatçılar Birliği (TİB) bugünkü şartlarda 3 kişilik bir işçi ailesi için asgari ücret olarak 200 TL gerekli olduğunu ileri sürmektedir.

MC hükümeti,bir yandan emekçilerin durumunda göstermelik düzeltmeler yaparken diğer yandan getirdiği zamlarla bunu geçersiz kılmakta,Daha doğrusu bir eliyle verdiğini diğer eliyle daha fazlasıyla almaktadır.

Fabrikalarda faşist baskılar ve grev ertelemeleri

İşçiler bir yandan kapatılan fabrikalarla sokağa atılıp açlığa mahkum edilirken (ÇBS ve Bulutlar fabrikaları buna örnektir) diğer yandan da fabrikalardaki yoğunlaşan baskılara maruz kalmaktadırlar.Patronlarla işbirliği halindeki,daha doğrusu, patron beslemesi faşistler,fabrikalara yerleştirilmekte işçi hareketlerini bölmek ve ezmek için bunlardan faydalanılmak istenilmektedir.Yine patronların sürekli baskısı ile işçilerin,ya sendikalaşması engellenmekte ya da faşist sendikalarda örgütlenmesi için çaba harcanmaktadır.

İşçiler,fabrikalarda faşist güruhlara yer vermemeli,onlara orada hayat hakkı tanımamalıdır.Zira onlar patronlar tarafından şimdiden içlerine sızdırılan patron uşağı grev kırıcılardır.Bugün bunlara karşı müsamahalı olmak veya ilgisiz davranmak af edilmeyecek bir hata olacaktır.Bilinçli bir şekilde sızdırılan bu grev kırıcılar, bir yandan ileri işçileri patrona (tabii ki aynı zamanda siyasi polise) ihbar ederken,diğer yandan da yarın işçi sınıfının ekonomik demokratik hakları için girişeceği ilk eylemi başarısızlığa uğratmak için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır.TARİŞ olayları bunun en güzel örneğidir.Bundan dolayı işçiler bu "grev kırıcı" patron uşaklarına karşı "tarafsız" ve hoşgörülü davranamaz ve davranmamalıdır da.Şimdiden her çareye başvurarak bunları ezmesini bilmelidir

Diğer bir nokta da,faşist güçlerin, kendilerine bir işçi tabanı yaratmak için yaptıkları girişimlerdir.Sürekli olay çıkartarak ve böylece polis gücüyle devrimci sendikaları etkisiz hale getiren faşist sendikacılar,yine polisiye oyunlarla toplu sözleşme yetkisini almakta ve işçiler adına masaya oturmaktadırlar.TARİŞ'ten sonra bunun en güzel örneği Seydişehir Alimünyum Fabrikasındaki durumdur.Bir müddet önce çıkardıkları olaylarla DİSK'e bağlı bir sendikayı polis zoruyla şehirden uzaklaştıran faşistler,işçiler adına toplu sözleşmeye oturmuşlar ve işçilere yüksek ücretler de almışlardır Böylece anlaşmalı olarak elde ettikleri yüksek ücretlerle,kendilerine işçiler içinden taraftar kazanmayı ummaktadırlar.İleri işçiler,bu durumu tüm sınıfdaşlarına anlatarak faşistlerin niyetlerini açıklamalı,onları teşhir etmelidirler . Aksi takdirde birçok sınıf bilincine sahip olmayan işçi,faşistlerin bu tuzağına düşecek,geçici olarak da olsa onların peşinden gitme durumunda kalacaktır.Bu ise işçi sınıfının olduğu kadar tüm emekçilerin mücadelesine zarar verecektir.

öğrenci gençlik ve dernekler üzerindeki baskılar sürüyor

Faşist çetelerin öğrenci gençliğe karşı giriştikleri "sessiz katliam" ve sindirme politikası bütün şiddetiyle devam ediyor.Devamlı silahlanan ve vurucu timler oluşturan faşistler,son günlerde yine üniversitedeki saldırılarını sürdürmüşler ve yeni cinayetler işlemişlerdir.İTÜ,bir müddet önce faşist saldırılardan dolayı eğitim yapılamadığı gerekçesiyle kapatılmış ve yine Galatasaray Mühendislik okulunda öğrenciler polis baskısı yüzünden imtihanları boykot etmişler ve boş kağıt vermişlerdir.

Tüm ilerici dernekler sudan sebeplerle (ki çoğu zaman sebep gösterilmeden) Valilikçe kapatılmakta ve böylece "herkesin serbestçe dernek kurabileceği" hükmünün bu düzende boş lâflardan öteye gitmediği daha açık olarak görülmektedir.Öğretmen kitlesinin örgütü olan TÖB-DER'in şimdiye kadar valilik kararıyla birçok şubesi kapatıldı ve yöneticileri hakkında dava açıldı.Yine birçok öğrenci ve mahalli dernekler sudan sebeplerle kapatıldı.

Şurası açıktır ki,bu faşist baskıları durdurabilmek ve nihayet ortadan kaldırabilmek için,bilinçli bir mücadeleyi örgütlemeliyiz.Bu mücadelenin en kararlı unsuru işçi sınıfıdır.Onun için,herşeyden önce proleter sosyalistler işçi sınıfının hem örgütlenmesine ve mücadelesine gereken önemi vermelidirler.Ancak örgütlü ve bilinçli işçi sınıfı öncülük rolünü gerçekten yerine getirebilir ve geniş emekçi yığınları sağlam müttefikler olarak burjuvaziye karşı örgütleyebilir.Ancak bundan sonradır ki işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlar burjuva iktidarını yıkıp,kendi iktidarlarını kurabilirler.Ancak böyle bir mücadele sonucunda faşizm tehlikesi bir daha gelmemek üzere bertaraf edilebilir.

GSB AÇILMALIDIR!

İşçi-köylü-öğrenci gençliğin merkezi sosyalist örgütü Genç Sosyal Devrimciler Birliği (GSB) herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin kapatıldı.Daha kuruluşundan itibaren burjuvazinin çeşitli engelleme çabalarını bertaraf etmek zorunda kalan GSB sosyalist gençliğin örgütlenme potansiyelini doğru örgütlenme ilkeleri ile yaklaşarak değerlendirmiş ve yalnızca İstanbul,Ankara,İzmir vb öğrenci gençliğin yoğun olduğu illerde değil aynı zamanda Anadolu gençliğinin içinde bulunduğu örgütsüz durumu görerek asgari sosyalist potansiyelin bulunduğu illerde de örgütlenmişti.Burjuvazi önce bu Anadolu illerindeki örgütlenmeler üzerine giderek Merzifon,Aydın,Gaziantep,Bergama örgütlerini kapattı.GSB Genel Merkezi çeşitli gerekçelerle birçok defa polisçe arandıysa da "aranılan" kapatma gerekçesi olabilecek şeyler sağlanamadı.Bunun üzerine GSB Merkez Yürütme üyeleri üzerinde çeşitli oyunlar tezgahlanmak istendi.Bugün hala herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin GSB son Genel Başkanı Yasin Çağırankaya ve GSB eski Genel Sekreter'i Mustafa Satış tutuklu bulunmaktadır.Ve nihayet herşeye rağmen GSB kapatıldı.Çünkü MC için burjuva kanunlarına bile uymak gereksizdi.

Burjuva kanunlarının bile geçerli olmadığı MC dönemi GSB ve diğer birçok ilerici örgütün kapatıldığı bir dönemdir.Bu dönem fiili sıkıyönetimin uygulandığı dönemdir.Bu anlamda bu dönem sosyalistlere,ilericilere,tüm demokratlara bu baskılara ve uygulamalara karşı çıkmanın gerekliliğini gösteren dönemdir.Tüm sosyalistler,kendi dar grup çıkarlarını gözetmeksizin anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmalı ve GSB örgütünün açılması için aktif destek göstermelidirler.

Faşizm sosyalistlerle tutarlı demokratlar arasında,hele hele sosyalist renkler arasında ayırım gözetmez!..

EĞE SANAYİ DİRENİŞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Öncü'nün bundan önceki sayılarında Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonunun Nisan ayında yapmış olduğu 11.Genel Kurulunda işverenlerin yaptığı konuşmaları,istekleri açıklamış ve bunların sınıf mücadelemize neler getireceğini ve bunun karşısında ne yapmamız gerektiğini anlatmağa çalışmıştık.Göstermeye çalışmıştık ki bu isteklerden bir tanesi kıdem tazminatlarının düşürülmesi ve böylece işçilerin örgütlenmesini dağıtabilmek için fabrika kapatmalarına daha kolaylıkla başvurabilmek idi.İşte bu fabrikalardan bir tanesi işvereni MESS üyesi Eğe Sanayidir.

Nisan ayında işverenlerin genel kurulunun bittiği tarihlerde,Kartal'da kurulu Eğe Sanayi Fabrikası patronu kendilerinin kanunlarına bile aykırı olarak kapatma kararı alıyor,bunun karşısında da işçiler direnişe geçiyorlardı.Yandaki sayfada Eğe Sanayi işçileri ile direniş üzerine yapılmış ropörtaj bulacaksınız.Olaylar orada anlatılıyor. Bu direnişin öğrettikleri de bizim konumuzu teşkil ediyor.

İŞÇİ SINIFIYLA-BURJUVAZİNİN MÜCADELESİ

Sınıflar varolduğundan bu yana, tarihi oluşturan sınıf mücadeleleridir. Kapitalizmde de burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki mücadele hiç kesintiye uğramaz.Bazen alevlenir,bazen geriler,ama asla yok olmaz . Kapitalizmin kriz dönemlerinde emekçi kitlelerin yoksulluğunun artmasıyla birlikte sınıf mücadelesi yükselmeye başlar.Grevlerin, direnişlerin sayıları kabarmaya başlar.Burjuvazi emekçi kitlelerin yükselen mücadelesini engelleyebilmek için sert tedbirlere başvurur.Ama bu tedbirler eğer işçi sınıfı örgütlüyse,emekçi kitleler bilinçliyse mücadelenin son anına gelmesine ve kitlelerin başarı kazanmasına yol açar.Ama örgütlenme yetersizse yenilgi olabilir.Veya mücadele uzlaşmayla sonuçlanabilir.

Fabrika kapatılmasında da durum küçük ölçekte aynıdır.Herhangi bir fabrikada genel olarak işçilerle patronlar arasındaki çelişkinin en yükseğe vardığı nokta,toplu sözleşme dönemidir.Daha önceden durumunu pek fazla düşünmeyen daha başka meşgalelerle vaktini geçirmeye çalışan(bunların en önemlilerinden biri futbol maçlarıdır)işçiler,toplu sözleşme dönemi yaklaştıkça durumlarını daha fazla oranda düşünmeye başlarlar.İsteklerini gerçekleştirebilmesi,daha rahat bir hayat yaşaması,daha fazla hak elde edebilmesine bağlıdır.O dönem için biriktirilmiş borçlar,ödendikten sonra elinde ne kadar para kalacağı,toplu sözleşmenin sonucuna bağlıdır. Bu yüzden patrondan ne kadar hak alabileceğini hesaplamaya çalışır.Patronun ne kadar kazandığı üzerine daha çok kafa yorar. Patronun lüks hayatı ile kendi hayatını daha fazla karşılaştırmaya başlar.Çevresinde yaşıyan insanlarla kendi hayatını karşılaştırır ve kafasında çeşitli projeler kurar.Kimisi çocuğuna ne alabileceğini,evine neler götürebileceğini hesaplamaya çalışırken, bu konuda hayaller kurarken,kimisi de borçlarını kapatırsa insan içine ne kadar rahatlıkla çıkabileceğini ve belki de eline geçecek para ile (bu durum uzayan toplu sözleşmelerde daha sık görülür) kendi başına bir iş bile kurabileceğini düşünmeye başlar.Düşündükçe kafasında kurduğu hayalleri,projeleri gerçekleştirebilmek için sabırsızlanmaya başlar.Umudu artar.Ama önünde engel vardır:Patron.Ve onu yenebilmesi gerekmektedir.Ama düşüncelerinin gerçekleşebilme umudunun vermiş olduğu şevk,giderek yayılır ve mücadele potansiyeli yükselmeye başlar.

Bu durumda genel olarak iki tehlike ortaya çıkar:Birincisi,isteklerini zahmetsizce gerçekleştirebileceğini sanarak gücünü abartmak,ikincisi ise daha önceki yenilgileri de hesaba katarak umut kırıklığı ve sonucunda tevekküle boyun eğmek düşüncesi.

Eğe Sanayi Fabrikası da bu olayları yaşadı.Ropörtajdan da görülebileceği gibi önce arkadaşlarımız kapatma kararını önemsemiyorlar,moralleri yükseliyor,hepsi birden oldukça neşeliler.Direniş davul zurna ile başlıyor.Birlik olmalarını kutlamak için birbirlerine daha sıkı sarılıyorlar.Ama günler geçtikçe gerçekleşmeyen umutlar yavaş yavaş kırılmaya başlıyor.Hele fabrikadan makinaların çıkartılması morallerini daha da bozuyor.Öyleki iki temsilci bile tazminatlarını alıp gidiyorlar.Aşırı umut,umutsuzluğa dönüşmeye başlıyor.Ama dikkat edersek en bilinçsiz,en kararsızlarda başlıyor ilk önce bu tür olaylar.

Bütün bunlardan dolayı mücadeleye hazırlık dönemi,toplu sözleşme öncesi dönemi, bu dönemde durumu doğru değerlendirmek çok önemlidir.Bunu en iyi yapması gerekenler ise mücadele deneyi olan,bilgisi tecrübesi tam, işçilerin ekonomik mücadele önderleri olan sendikacılardır.Ve bu noktada temsilcilere, onların dışında sosyalist işçilere ve bütün işçilere önemli görevler düşer.Grev veya direniş küçük çapta bir savaştır.Ve bir ordunun savaşı kazanması için nasıl hazırlanması gerekiyorsa,bütün işçi arkadaşların da o şekilde hazırlanmaları gerekmektedir.Savaşı kazanmanın basit olarak şu şartları vardır:

1 Kendi gücünü ve düşmanın gücünü iyi bilmek,

2- Yeneceğinden emin olmak,birliğine güvenmek

3- Güçlükleri nasıl yenebileceğini, zaferin şartının ne olduğunu iyi bilmek

4- Zaferin ne getireceğini sonuna kadar anlamış olmak.

Öyleyse bir toplu sözleşmede zafer kazanabilmek için mücadeleyi üç aşamaya ayırabiliriz:

1- Hazırlık aşaması

2- Toplu sözleşme aşaması

3- Toplu sözleşmenin uzlaşmazlıkla sonuçlanması ve açık mücadele.

Şimdi buna göre Eğe Sanayindeki mücadeleye yaklaşmaya çalışalım ve dönemlere göre yapılanlara,yapılmayanlara bakalım.

1- HAZIRLIK AŞAMASI :

Bu dönem bütün işçilerin toplu sözleşmenin ne olduğunu,toplu sözleşmede ne istemeleri gerektiğini,bunu kazanmak için güçlerinin yeterli mi yetersiz mi olduğunu değerlendirmeleri gereken dönemdir.Eğer bu değerlendirmeler doğru bir biçimde yapılmaz ve aynı zamanda büyük işçi kitlesinin çoğunluğu bunları öğrenmezse daha önce belirtmiş olduğumuz iki tehlike her zaman doğabilir. Ya aşırı umut,ya aşırı umutsuzluk.

Eğe Sanayinde işçiler toplu sözleşmede 7 TL saat ücreti istiyorlardı.Ama niye 7 lira da 5 lira veya 10 lira değil, bu kendilerine anlatılmadı.Sendikacıların ve temsilcilerin ilk hatası burada.

Kapitalist düzende istenilen ücret zammı artı-değer(sömürü) oranını geçemez.Aksi taktirde mülkiyet özel mülkiyet olduğu için patron iflas eder.O halde alınacak ücret zammı,patronun elde ettiği artı-değerin (kârın) belli bir yüzdesidir.Bu ne kadar olacak? Bunun ne kadar olacağı en kabataslak işkolundaki artı-değer oranına,işyerindeki artı-değer oranına,hayat standartlarına,pahalılık artmasına,patronun gücü (yani sipariş ve stok durumuna) ve bunu gerçekleştirebilecek işçilerin örgüt bilincine ve mücadele ruhuna bağlıdır.

Maden-İş yöneticileri bunları işçilere asla anlatmıyorlar,toplu sözleşme uzmanlık dairesinin ne işe yaradığını işçiler bilmiyorlar.Hatta büyük çoğunluk işçiler böyle bir dairenin varlığından bile haberdar değiller.Sık sık şu sözlerle karşılaşıyoruz: Bizim dairemizin tespit ettiğine göre bu fabrikada şu kadar zam alabiliriz.Peki neden daha fazla değil? O zaman da cevap hazır:Sizin fabrika daha fazla alırsa,diğer fabrikalar da daha fazla ister,ya da bu fabrikada işçiler daha fazla alabilmek için mücadeleye hazır değiller.Cevapların fazla üzerlerine giderseniz ya herşeyi ekonomik mücadele açısından değerlendirmiş oluyorsunuz ya da "Maocu".

Hem gerekçelerini anlatmıyacaksın , izah etmeyeceksin,hem de kendi sözlerine dayanarak karşındaki mahkûm edeceksin.Ucuz iş.

Eğe Sanayinde alınacak zammın temsilcilerin arasında bile 7 lira ve 5 lira 6 lira olması konusunda tartışma vardır.Kaldı ki işçiler bunun gerekçesini öğrensinler.Toplu sözleşme dairesi uzmanı ücret zammının 7 lira olmasının gerekçesini vazgeçtik toplu sözleşme başlamadan anlatsın,toplu sözleşme başladıktan sonra bile anlatmadı ve hatta disiplin kurulunda işçiler çoğunlukta olsun denildiğinde aceleyle şu cevap verildi:O madde grev maddesi.

Bu ilk aşamada işçilere ne kazanacakları,nasıl kazanabilecekleri anlatılmadı. Ve bunu doğal sonucu olarak da her kafadan bir ses çıktı.İşçi arkadaşlarımızın bilinci geliştirilmedi.Kendilerine olan güvenleri pekiştirilmedi.

2-TOPLU SÖZLEŞME AŞAMASI :

Artık savaş anı gelmiştir.Daha önce yapılan hesaplar sonucunda neler istemen gerektiği açıklığa kavuşmuştur.Bunları gerçekleştirip,gerçekleştiremiyeceğin o anda artık tek bir şeye bağlıdır.İşçilerin direnci ve uzlaşmaz olmak.

Eğe Sanayinde bu dönemde patron fabrika kapatma kararı asıyor.Uzlaşmıyor.Ve bu durumda yapılması gereken güçler oranının ne olduğu ve bununla birlikte fabrika kapatılmasına karşı nasıl mücadele edilebileceğinin işçilere en geniş biçimde anlatılmasıdır.Düzen eğer patronların düzeniyse,kanunlar onlarınsa,devlet onlarınsa,fabrika kapatıldığı zaman mücadelenin sonuçlarının neler olabileceği anlatılmalıdır.Anlatılmalıydı.Maden-İş yöneticileri mahkemeye vermekle yetindiler.Mahkemelerden kimin yararına kararlar çıktığını Eğe Sanayili arkadaşlarımız,işçi arkadaşlarımız bütün işçiler çok iyi biliyorlar.Nitekim Maden-İş sendikası , yetki alırken Eğe Sanayili işçiler topluca Tek-Met İş sendikasını bastılar oradan Bölge Çalışma Müdürlüğüne giderek yetki alabildiler.Açık çoğunluk Maden-İş'te olduğu halde.O yüzden fabrika kapatmalarında da mücadelenin yöntemi çok değişik şekiller alabilir.Ama mücadeleye inanılmış ve hazırlık yapılmışsa.Yok teslim olma mantığı varsa tabii ki hiçbir şey yapılmaz.(fabrika kapatmalarına karış mücadele meselesi ÖNCÜ'nün 6.ve 7. sayısında daha geniş anlatılmıştır.)

Mücadele Eğe Sanayi işçilerinin ve onların bir parçası oldukları işçi sınıfının mücadelesidir.Ve bu yolda yaşadığımız hayat çok çeşitli örnekler göstermiştir.(Pancar Motor örneği) Sınıf dayanışması ve dayanışma grevleri için mücadele bunun bir parçasıdır.

3- TOPLU SÖZLEŞMENİN UZLAŞMAZLIKLA SONUÇLANMASI VE AÇIK MÜCADELE AŞAMASI :

Patron,grev ilânı asılınca,bir gün sonra lokavt kararı alıp hemen uyguluyor.Ve bu durum kendi kanunlarına bile aykırı olmasına rağmen bunu yapabiliyor.Bunun karşısında işçilerin bilmesi gereken bu kanunların ne olduğu,düzenin ne olduğu,devletin ne olduğudur.Ve işçi arkadaşlarımızın da en çok yakındığı konunun eğitim olduğunu görüyoruz . Ve tabii ki biz eğitimi sadece hocanın gelip talebelerine ders anlatması biçiminde anlamıyoruz.Eğitim 1 Mayıs'tan sonra yapılacak deniyor,yapılmıyor;fabrikadan mal taşınıyor ses çıkarılmıyor;işçiler kâğıt oynuyorlar , tavla oynuyorlar kimse gelip bir şey anlatmıyor.Bir-iki temsilci çeşitli şekillerde işçi sınıfına yakışmayacak harekette bulunuyor,gene ses yok.Ve işçiler sendikacıları nadiren görebiliyorlar.Gördükleri zamanda ne? Kaç ekmek geldi,kaç ekmek gitti? Temsilcilerin bilinç seviyesi zaten geri.Onlara da bir şey anlatılmamış.Bir de üstüne üstlük direniş yerinde nöbetleşe 25 kişi bir arada bırakılarak dayanışma duygusu baltalanıyor . İşçilerin biraraya gelip güçlerini görmelerine engel olunuyor.Diğer işçiler zoraki kahvelere,kâğıt oynamaya itiliyorlar.Ve bütün bunların sonucu en bilinçsiz işçilerin yavaş yavaş umudu kırılıyor.Daha önce söylediğimiz ikinci tehlike başgösteriyor.Ve tabii dir ki böyle bir direniş savaş okulu olma görevini yerine getiremez.Öyle ki dışarıdan yardıma gelen,mücadele bilinci getirmeye çalışan sosyalistler direniş yerine alınmıyorlar.Bilinçsiz işçilerde bu eğilim olabilir.

EĞE SANAYİ İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Direniş nasıl başladı?

Eğe Sanayinde sarı Tek-Met İş sendikasının zincirini kırdıktan sonra iş kolu olan Maden-İş sendikası toplu sözleşmeye oturdu. İstediğimiz haklar normalin pek üstünde olmamakla beraber yine de patron toplu sözleşme oturumlarına katılmıyordu, katılsa dahi toplantının dağılmasına 5-10 dakika kala MESS uzmanı ile gelip hiç bir şey halledilmeden gidiliyordu. Tabii durum böyle devam edip giderken toplu sözleşme oturumları uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine dava tarafsız hakemler kuruluna gitti. Tarafsız hakemlerde 45 günde sonuçlandı. Fakat sonuca baktığımız zaman tarafsız hakem kararı diyemeyiz, taraflı hakem kararıdır. Tabii ki patron taraftarı yani patronun istediği bir takım değerleri vermişler. Örneklersek; izin parası brüt 250 TL, odun parası brüt 500 TL, ücret zammı 4 lira 1.yıl, 2.yıl 4 liradır. Bu kadar alçakça değerler, bu kadar gülünç değerler veriliyordu. Tabii ki bu değerleri kabul edemezdik. İşyeri istediğimiz hakkı rahatlıkla verebilirdi. Çünkü bu işyeri tekeldir. Türkiye'de sadece 1 eğe sanayi vardır. Bu hem Türkiye'ye hem de Balkan ülkelerine eğe ihraç ediyor. (Bu ülkeler 15-20 tanedir) Bunların içinde Almanya gibi büyük kapitalist ülkeler vardır. Bu durumlara göre yine de istediğimiz haklar azdı. Amma patronlar, doymak bilmez, 7 lira saat ücretini bize çok görüyordu. On yıldan beri çalışan bir işçinin ücreti 80-85 TLyi geçmiyordu. Patronun bu büyük sömürüsüne karşılık, normal olmasa da normalin altında hak istiyorduk, yine de kabullenmiyordu. Patron diyordu ki ya tarafsız hakemler kararını kabul edersiniz ya da fabrikayı kapatırım. Biz işçiler olarak kapanırsa kapansın diyorduk. Biz grev kararı asmadan bir hafta önce patron kapatma kararı astı, yalnız tarihi belirsizdi. Besbelli ki bizi tehdit ediyordu. Bunun karşısında bizim hareketimiz daha yükseliyordu. Kapatma kararından üç gün sonra üç günlük pasif direnişe geçildi makinaların başında. Üç gün sonra grev kararı asıldı. Grev kararı asıldıktan bir gün sonra patron lokavt kararını astı. Lokavtı astıktan 18 saat sonra lokavtı uyguladı, ben fabrikamı kapatıyorum diye. Tüm işçilerin iş akdini 13.maddeye göre feshetti. Biz tüm işçiler iş akdinin feshini bildirir belgeyi imzalayıp aldık, bununla beraber elimize birer adet de teşekkür belgesini yerleştirdiler. Belgelerde şöyle yazıyordu: Ben sınai faaliyetimi bir süre tatil ediyorum. Patron ağızda kapatıyorum diyor; belgelerinde tatil ediyorum diyor. Bu olay üzerine içerde paralarımızı çekmedik, asıl bordroları imzalamadık. Çünkü açıkça kanunsuz lokavt uyguluyordu. İş akidlerin feshinin bildirgesini aldığımız günü öğleye doğru patron şalteri aşağı indirdi. Biz işçilere iş vermedi. İşçiler grev, patron da lokavt ilânını asmıştı. Hangi taraf işi keserse kanunlara göre kanunsuz uygulama olur. Her iki tarafın da 6 işgünü beklemesi lâzım. Patron 6 işgünü beklese bir gün erken grev başlıyacak. Nasıl olsa kanunlar da patronların olduğuna göre. Uyguladığı bu kanunsuzluk üzerine biz de patronu sendikamız aracılığıyla mahkemeye verdik. O akşam evlerimize gittik. Sabahleyin fabrikaya döndüğümüzde kapılar duvar olmuş, patron bize iş vermiyordu. Biz de grev hakkımız doğuncaya kadar, 5 işgünü devamlı gelip patrondan iş istedik (sabah 7.30 akşam 17.10), akşam eve dönüyorduk. Grev günlerini doldurduktan sonra çadırı fabrika kapısına kurduk. Yalnız grev değildi. Çünkü kapanan fabrikada grev olmaz, yani patrona göre kapanan fabrikada. Patron iş vermediğine göre patron Eğe sanayinde işçilere karşı direnişe geçmişti. Ama biz de çadırı Nisanın ortalarında kurduk. Fabrikayı açıncaya kadar bekliyeceğiz. Direniş bu şekilde başladı.

Daha önce fabrikanızda böyle hareketler olmuş muydu?

Daha önce Eğe Sanayinde böyle bir hareket oldu. 1969'da fabrikaya Maden-İş sendikası getirilmiş, sendikayı getirmede öncülük eden arkadaşlar atılmıştı, bunu üzerine 14 günlük direnişe geçildi. Fakat yenilgiyle sonuçlandı. Yenilmemizin sebepleri sendikanın yeteri kadar ilgilenmemesi ve arkadaşların, bilinçsiz olup uzun müddet mücadeleye dayanamamalarından ileri geliyordu. En ufak meseleler büyütülüyordu. Bu yüzden içeri girip çalıştık.

O zaman da aynı müdür bulunuyordu. Kubilay Akpınar. Eskiden Ereğli'de müdürmüş, orada işçileri birbirine kırdırtıp kaçıyor, sonra hastahanelik edilip hastahaneye gönderilmiş. Hastahaneden zor kaçırılıp işçilerin elinden kurtarılmış, izi kayıp ettirilmiş. Ereğli'deki başarı ve 1969'daki başarısından dolayı 1976'da da aynı oyunları tekrar oynuyor.

Direnişte sendikanızdan ne gibi yardımlar görüyorsunuz?

İlk başta sendika yardımları iyi gidiyordu. Daha sonraki tavırlarından pek bir şey anlıyamadık.

Eğitim istedik, 1 Mayıs'tan sonra eğitim yapacağız dediler. 1 Mayıs gelip geçti daha hâlâ eğitim verilecek. Sorduğumuzda adamımız yok, eğitimcilerimiz yok dediler. İlk başta dışarıdan gelip eğitim veren arkadaşlarımız vardı, onlara da mani olundu.

Maddi yardımlar ise yapılıyor, fakat düzensiz yapılıyor. Sendikacıların birisinin dediği diğerini tutmuyor, söz verdikleri günden iki-üç gün sonra söz verdikleri işi yapıyorlar. Eskiden çadırda yemek pişiyordu; kurufasulye ve nohut falan yapılıyordu. Onlar da kesilip yerine para verilecekti. Yemeği kestiler ne para gördük ne de yemek bugünden sonra verilecek mi bilmiyorum. Sadece ekmek devamlı muntazam geldi. Öğle yemeklerini biz arkadaşlar aramızda para toplıyarak ortaklaşa bir şeyler alıp yiyoruz. Zaman zaman çay, şeker parasını da aramızda toplardık. İçerde araba çıkar. Sendikacıların yüzünü belki bir hafta görmeyiz. Bilmiyorum. Kendilerine sınıf sendikacısıyız diyorlar, ama anlıyamıyorum hangi sınıfın sendikacılarıdırlar. Devrimciyiz diyorlar devrimciler işçilerin arasına geldikleri zaman ya onlar dernektendirler veyahutta kim olursa olsun kendi dışındakilere maoculardır deniliyor. Bu şekilde tüm devrimciler işçilerden soyutlanıyor. Kendileri de üzerlerine düşen görevleri yapmıyorlar.

Şu anda direniş ne durumda?

Şu anda direniş devam ediyor. Aramızdan ayrılan çok arkadaş oldu. Bu arkadaşların ayrılmalarının bir çok nedenleri vardır. İlk direnişe çıktığımızda, arkadaşların hepsi sanki pikniğe çıkıyormuşuz gibi keyifliydi. Oynamalar, gülmeler, göbek atmalar o biçimdi. Direniş bir haftasını doldurunca herkes kara kara düşünmeye başladı, moraller kırıldı. Herkes bomboş duruyordu. Boş zamanlar kâğıt oynamayla, içilen içkilerin anlatılmasıyla ve düzenin diğer pislikleri, afyonları anlatılıyordu. Bilinçli arkadaşlardan biri bir konu üzerine konuşurken bilinç vermeye çalışılırken gerek temsilcilerin bir kısmı tarafından gerekse bilinçsiz işçiler tarafından karşı çıkılıyordu. İşçilerin arasına gelip de birtakım şeyler anlatmaya ve sınıf bilinci vermeye yardım etmeğe gelen devrimcilere karşı tavır konuluyordu rahatlıkla, soyutlanıyordu, ilerici durumda olan arkadaşlar geri plâna itiliyordu. Temsilcilerin bir kısmı fırsat bu fırsat deyip sendikadan araba istediler. Tabii fabrikada bulunan bir işçi arkadaşın arabasına fatura verilerek benzin alınıyordu. Onlar da biz sendikaya gidiyoruz deyip meyhaneye, genel merkeze deyip kadın kız peşine. Nöbete gelmeyen para alan arkadaşlar deyip Tarlabaşı, Beyoğullarına kurlara gidiyordular. Tabii ki işçiler bunlardan habersizdiler. Devamlı çadırda duran ilerici arkadaşlarımıza bu bezirgan temsilciler karşı çıkıyorlardı. O arkadaşlar üzerine kadın arkadaşlarımız tembih edilip gönderiliyordu. Bunlar burda durmasın ancak direniş batarsa bunların yüzünden batar, çünkü onlar kötü fikirler işçiye anlatıyorlar. O bezirgan temsilciler biliyorlardı bu ilerici işçiler gittimi kendileri daha iyi oyun oynamıyacaklar rahat hareket edemiyecekler. İlerici arkadaşların gözünden hiçbir şey kaçmıyordu çünkü Çünkü onlar biliyorlardı kendilerine büyük görevlerin düştüklerini, hiçbir şeyden yılmadan çalıştılar ve temsilcilerin tavırlarını ortaya koyarak birtakım meseleleri sendikaya iletip arabayı bezirgan temsilcilerin altından aldırttılar. Bu moral bozucu durumlar zaman zaman ortaya çıkınca işçiler eğitimsiz ve bilimsiz oldukları için kesin rakkam vermiyeyim de epey bir kişi ayrıldı ve bu ayrılan arkadaşların arasında iki tane de temsilci vardı. Arkadaşların baskısıyla geri kalan temsilciler de kendilerine döndüler. Ayrılan arkadaşların sebepleri şunlardır. Bilinçsizdiler. En ufak bir hareket karşısında heyecana umutsuzluğa kapılıyorlardı. Her türlü şeyi sendikadan bekliyordular. Çünkü sınıf bilinci öğretilmiyordu. Örnek verirsek para alanlardan biri dövülecekse sendikacıların gelip dövmesini bekliyor işçiler. Tabii bu da sendikanın eğitim konusundaki savsaklamasından doğuyor. Ayrılmaların diğer bir sebebi ise sendikacıların zamanında sözlerini tutmaması ve birtakım aksaklıkların meydana çıkıp bunlara zamanında müdahale edilmemesi. Bu aksaklıklardan da grev kırıcılığının yaralanması. Şu anda çadırda oturuyoruz. Girip çıkan makina ve arabalara müdahale edemiyoruz. En ufak bir hareketimiz sindirilmeye çalışılıyor. Bugüne kadar bir sefer mahkemeye Temmuz 2'de yine mahkememiz vardı. 4-5 sefer karakola 1 sefer de arkadaşlarımızı da birisi ikinci temsilci olmak üzere iki arkadaşımız ikinci şubeye götürüldü. Çıkan arabalara müdahale edemiyoruz. Yirmibeşer kişilik guruplar halinde nöbet bekliyoruz. Bu gurupların dengesi bozuldu, çünkü çıkan oldu. Başarıncaya kadar bekliyeceğiz. Gayemiz başarmak. Yenilmek değildir. Beş kişi kalsak da çadırı bekliyeceğiz.

Direnişte başarıya ulaşırsanız mücadele bitecek mi?

Ben bu soruya tek bir cümle ile cevap vereyim. Değil bu patronlar düzeninde mücadelenin bitmesi bu düzen değişse sınıfsız topluma geçsek yine mücadele bitmez, çünkü sınıfsız toplumda da tabiatla mücadele vardır.

2. sf.'den devam

Ama sendikacılar tarafından, temsilciler tarafından bu bilinç veriliyor, herkese "Maocu" damgası vuruluyorsa ne demeli. Bu tavır sosyalizm ile, sınıf sendikacılığı ile ilgisi olmayan bir tavırdır. Sonunda işçileri zoraki işçi sınıfına ihanetten başka birşey yapmayan "Maocu"luğun kucağına iter. Onları yanlış yollara götürür. Karşı olunulan Maoculuğa hizmettir.

SONUÇ

Fabrika kapatılmasına karşı mücadele zorlu bir mücadeledir. Bazı durumlarda işçilerin kazanmak için büyük fedakarlıklar yapmalarını, bazı ve her durumda da diğer fabrikadaki işçilerin sınıf dayanışmaları göstermelerini gerektirir. Bu yönde mücadele etmeyi gerektirir.

Maden-İş yöneticileri işçileri bilinçsiz ve yalnız başına bırakma tavırlarından vazgeçmelidirler. Dışarıdan gelen sosyalistlere karşı işçilere güvensizlik telkin etmekten vazgeçmelidirler. Ve eğer sınıf bilinçli işçiler, bütün sınıf çıkarlarını az da olsa anlamış işçiler, böyle yöneticilere karşı mücadele etmiyorlarsa ve bunu, onların yerine gerçekten sosyalist, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmek mücadelesi ile birleştirmiyorlarsa kurtuluş olmayacaktır.

Nihayet düzen burjuvazinin düzenidir. Kanunlar burjuvazinin kanunlarıdır. Devlet onlarındır, özel mülkiyet onlarındır. Bunlar olduğu sürece bizler mevzi savaşlarını kaybetmek durumuyla karşı karşıya kalabiliriz, hatta kaybedebiliriz. Kaybetmemenin yolu daha sıkı örgütlenmek, daha bilinçli olmaktır. Anlık çıkarlarımız için mücadeleyi, düzenin değişmesi için verilen mücadeleye bağlamaktır.

Eğe Sanayi işçileri, eğer sendikacıları sıkıştırmaz, onları denetlemek için baskı yapmaz, oldukları yerde otururlarsa, başlarına gelenin ne olduğunu anlayamıyacaklardır. Oysa bu içinde bulunulan durumdan çıkış yolu her zaman ve her dönem olacağı gibi safları sıklaştırmaktır. Bilinçlenmektir. Bu yetmediği zaman diğer fabrikalardaki sınıfdaşlarımızla dayanışma kurmak için çalışmaktır. Bunun için sendikacıları sıkıştırmak, onlar yapmadığı zaman bizzat koşmak, dayanışma sağlamaktır.

Bunlar yapıldığı sürece başarı kazanılacaktır.

Bu durum patronların dayanışması sonucunda doğmaktadır. MESS kararlarının uygulanmasıdır. Eğer biz işçiler de sınıf dayanışmamızı kurmaz patronlar karşısında bir sınıf teşkil ettiğimizi görmez ve bu birlik için mücadele etmezsek, patronların dayanışması ve gücü bizi alt edecektir.

Ama eğer bizler, meselenin ne olduğunu öğrenir, sonuçta düzenin onların düzeni olduğunu öğrenir ve kurtuluşun bu düzeni değiştirmek, sosyalizmi kurmakla mümkün olduğunu görürsek ve bunlar için, bu yolda, sadece sendikalarda değil, aynı zamanda iktidarı alabilmek için bir parti halinde, doğru devrimci düşünceye sahip "işçi sınıfı Partisi" halinde örgütlenirsek bunu mümkün kılabiliriz.

Öyle ise;

DAYANIŞMA GREVİNİ ELDE ETMEK İÇİN SAFLARI SIKLAŞTIRALIM!

SOSYALİST İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN İLERİ !

YENİ 15-16

15-16 Haziran dev işçi gösterisi çok uzun bir zaman sonra, on yıllardan beri susturulan,her türlü baskı ve zor metodlarıyla hareketsiz kılınan proletaryanın şahlanışı oldu.1960 sonrası sürekli bir şekilde gelişme kaydeden tek tek işçi direnişleri, 15-16 Haziranla doruk noktasına ulaştı.Yüz binlerce işçi sendikal haklarına el uzatılmasını protesto etmek için,baskıları ve mevcut iktidarı lanetlemek için sokaklara döküldü.Başlıca İstanbul ve İzmit'te yapılan gösteriler,İzmir ve Ankara'da yankı ve destek buldu.

Bu direniş mevcut kapitalist ekonominin gelişmesinin kapitalizmin bünyesindeki çelişkileri derinleştirmesinin ve işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak gelişmesinin bir ürünüydü.

1960 sonrasında gelişen kapitalizm beraberinde bütün kapitalist toplumların kaçınılmaz uğrak noktası olan krizin içine düşmüş ve kendi yokedicisi olacak olan işçi sınıfının varlığını ve mücadelesini güçlendirmişti.

Emperyalizme bağımlı olan Türkiye kapitalizminin 1969'larda bütün dünyada derinleşen ekonomik ve politik krizin de kendi bünyesinde yankılanmasıyla içine düştüğü bunalım sonucu işçiler ve tüm emekçilerin hayat koşullarında büyük bir gerileme oldu.Her zaman olduğu gibi o günlerde de burjuvazi,mevcut krizin yükünü emekçilere aktarmak,onların hoşnutsuzlukların örtbas etmek için ekonomik-politik baskıyı artırmak istiyordu.

Kapitalist ekonomi bünyevi çelişkileri sonucu had safhadaki bir bunalım içindeydi.Kredi ve para yokluğu,yatırım fonlarının yetersizliği yüzünden yatırımların yapılamaması,1970'de 6 milyar doları bulan dış borçların ağırlığı ve mevcut borçların ödenememesi yüzünden yeni dış borç ve kredilerin temin edilememesi söz konusu idi. Hükümetin bütçe açığı 5 milyarı aşmıştı.Genel kredi ve para yokluğu yüzünden banka kredilerinde büyük düşme başlıyor ve bunu hızla artan iflaslar izliyordu.

Her ekonomik bunalımda olduğu gibi o günlerde de burjuvazi ve siyasi iktidar, getirdikleri zamlarla krizin yükünü ve zorluklarını emekçi halka,özellikle işçilere yüklemeğe çalıştılar.Hemen herşeye zam yapıldı.Ekmeğe,demire,çimentoya,petrole,vs .

Zamlardan ayrı olarak yeni vergiler getiriliyor özellikle üretim maddeleri aracılığıyla yapılan dolaylı vergiler hızla artırılıyordu.

Burjuvazi krizden korunmak için siyasi iktidarın aracılığıyla zamlar ve vergiler getirirken kendisi de doğrudan işçi ücretlerine saldırıya geçmişti.Gerçek ücretlerde artış hızı düşmüş,giderek 1970'de %0.8'i bulmuştu.

15-16 HAZİRAN arifesinde işçiler emekçiler...

Gelişen kapitalizm mezar kazıcısı olan işçi sınıfını da güçlendiriyordu. 1960 başlarında yaklaşık 2 milyon olan işçi sayısı 1970'lerde 3 milyonu aşıyordu.Ayrıca bunların %60'ı,yaklaşık 2 milyonu da sendikalıydı.Bu sendikaların çok azı devrimci sendika idi ve barındırdıkları işçi sayısı 100 bin civarında idi.Fakat buna rağmen işçilerin ekonomik mücadelesi kendiliğinden de olsa sistematik olarak gelişiyordu.1960 da 4 olan işçi hareketi (grev,direniş, vs) 1970'de 150'yi bulmuştu.Bu grev ve direnişler salt özel sektörde değil kamu kuruluşlarında da görülmekteydi,öyleki kamu sektöründe 1965'de yaklaşık 500 işçinin 5 yerde yaptıkları direniş sayısı 1970'de 50 işyerinde 20.000 işçiye yükselecekti.

İşçilerin daha yüksek ücret,daha iyi çalışma koşulları için yaptıkları direnişlerin yanında,öğrenci gençliğin,köylülerin,memurların,öğretmenlerin de demokratik mücadelesi gelişmekte demokratik mücadele ve direniş geleneği giderek toplumun tüm katlarına yayılmaktaydı.

Burjuvazinin hazırlıkları...

Biryandan kredi darlığı,pazar sıkıntısı vs ekonomik çıkmaz içinde olan burjuvazi,biryandan da artan fiyatların ve düşen gerçek ücretlerin etkisiyle her geçen gün daha fazla şiddetini artıran toplumsal muhalefetle karşılaşmaktaydı.Ve tüm toplumlarda olduğu gibi Türkiye'de de objektif olarak en radikal güç işçi sınıfıydı.Burjuvazi bu muhalefeti bastırabilmenin ilk adımını işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesi olan sendikacılıkta yeşeren devrimci havayı bastırmanın kanuni dayanaklarını hazırlayarak attı.

DİSK,henüz işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü kapsamasına rağmen işçilerde, DİSK'e ve daha önemlisi DİSK'in şahsında devrimci sendikacılığa doğru büyük bir eğilim başlamıştı.Sosyalistlerin işçi sınıfı içindeki çalışmaları ve genel demokratik muhalefetin işçi sınıfı içinde yankı bulması ile sarı sendikalar işçilerin önünde zor durumda kalmaya hızla tabanlarını kaybetmeğe başlamışlardı.

Genel olarak işçi sınıfının mücadelesini,özel olarak da devrimci sendikacılığı yok etmek isteyen burjuvazinin ve kendi alanındaki hakimiyetini kaybetmeğe başlıyan sarı sendikaların tertipleri sonucu sendikalar kanununda anti-demokratik değişiklikler yapılmak istendi.

Mevcut 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılmak istenen değişikliklerle burjuvazinin günümüzde de isteği olan "tek sendika" tipinde,devrimci sendikalara hayat hakkı tanımayan bir sendikal ortam yaratılmak isteniyordu.O zamanki TÜRK-İŞ başkanı Seyfi Demirsoy "..kanunla güçlü ve milli sendikaların kurulması.." ve bunun için devrimci sendikaların yokedilmesi gerektiğinden bahsediyor;mevcut iktidarın Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk Erzurum'daki TÜRK-İŞ Kongresinde "Meclise verdikleri tasarı ile DISK'i kapatacaklarını" söylemeye kadar varıyordu. Oyun açıktı.Getirilen kanunla kendilerinin de itiraf ettikleri gibi genel olarak devrimci sendikacılığı,özel olarak da DISK'i yoketmek istiyorlardı.

CHP'nin anti-demokratik yüzü

Burjuvazinin işçi sınıfının ekonomik-sendikal mücadelesini bastırılması konusundaki talebine salt AP gibi açık gerici partiler değil,demokrat çehreli CHP tarafından da sahip çıkıldı.CHP tarafından da aynı eğilimde bir kanun taslağı hazırlandı. B.Ecevit'in imzasını da taşıyan kanun teklifi Meclis'te AP'nin taslağı ile birleştirilip büyük bir gizlilik ve acelecilikle kabul edildi.

Kanun Meclis'te görüşülürken CHP milletvekili Burhanettin Asutay (aynı zamanda TÜRK-İŞ İzmir Bölge Temsilcisi) şöyle diyordu:"..Bu tasarı,sendikacılığımızın güçlü hale gelmesini temin edecektir.İşçi ve işveren memleketin kalkınmasına menfaat çatışması halinde değil,menfaat dayanışması halinde olduklarından hizmet edebilecekler-dir.Türkiye'de sosyal adalet dediğimiz şeyin,bir sınıfın elinde başka sınıfa karşı mücadele bayrağı olmayıp,milli dava haline gelmesini türk işçileri ve türk sendika yöneticileri istemektedir.Kanun boşluklarını dolduracak,adaleti,müsavatı,hürriyeti ve birliği sağlayacak bu kanuna CHP olarak müspet oy vereceğiz.."(nakleden,15-16 Haziran Sorun Yayınları,sf.51)

Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki "kardeşlik vs" den bahseden dolayısıyla burjuvazinin sömürücülüğünün gönüllü avukatlığını yapan bu sarı sendikacı "demokrat"ın yanında,halen CHP'nin "sol" kanadında kendinden bahsettiren Hayrettin Uysal "milli menfaatler","kardeşlik" vs demeden açıkça TÜRK-İŞ savunuculuğu yaptı.Hayrettin Uysal getirilen kanunun tek hakim sendika yapacağı TÜRK-İŞ'ten şöyle bahsediyordu: "Bugün sendikalarımız,özellikle sendikaların yüksek kuruluşu olan TÜRK-İŞ'in eylemleri,demokrasimiz için büyük güvence olan bir örgüt niteliği ile faaliyetlerine devam etmektedirler.274 sayılı kanunda öngörülen değişiklikleri şahsım adına tasvip ediyorum.Bu tasarıya olumlu oy vereceğiz." (age)

Tasarı Meclis'te kendilerinin de yardımıyla kanunlaştıktan sonra doğan büyük tepkiler ve meydana gelen 15-16 Haziran olayları sonucu CHP'nin tutumunda keskin bir dönüş oldu.Her zamanki kamuoyuna şirin görünme ve aldatma taktikleriyle işçileri "pasifliğe","kanunlara itaate" çağırarak kendilerinin Anayasa Mahkemesi veya Senato aracılığıyla kanunu engelleyebileceklerini söylediler.

Fakat CHP'li sendikacılar mesele kendi sendika ağalıklarıyla ilgili olduğu içindir ki daha açık tavır alıp,gerici yüzlerini gizlemek gereğini duymadılar.Sosyal demokrat sendikacıların başını çeken Abdullah Baştürk (şimdi DİSK'e katılan Genel-İş in başkanı),Şerafettin Akova,Kemal Özer,Halil Şenerdim ve Halit Mısırlıoğlu vd.CHP'lilerden "..Kanunun geçmesini engellemelerini.." talep ettiler.

CHP'li politikacılar her zamanki oportünist politikalarını uyguluyorlardı.Kitleler ses çıkarmaz uysalken burjuvazinin çıkarlarını savunmak,kitleler kendi hak ve talepleri için aktif mücadeleye geçtikleri zamanda "onların kendilerine güvenip beklemeleri gerektiğini",kendilerinin (CHP'nin) "kanunlar dairesinde ve kanunlar sisteminin dolambaçlı koridorlarında kaybolarak" meseleyi halledeceklerini telkin etmek bütün burjuva demokratlarının geleneksel ikiyüzlü politikasıdır.

İşçilerin sendikal özgürlüklerine büyük darbe indiren sendikalar kanunundaki değişiklikleri AP ile beraber öneren (elbette onların önerileri arasında nüanslar vardı) CHP,kitleler değişiklikleri protesto i-

HAZİRAN'LAR İÇİN İLERİ !

çin yürüdükleri,tavırlarını aktif olarak ortaya koyduğu zaman tam aksi pozisyona geçerek işçi haklarının savunuculuğunu yapmağa başladı.Ama elbette bunu gelişen işçi hareketini pasifize etmek,onları burjuva kurallarına uymağa çağırmak ve işçilerin direnişini kendi "muhalefet" çıkarları için kullanmak amacıyla yapıyordu.

"PROLETARYA AYAKLANDI"

Daha sonra mahkemede açıklanan İTÜ telefon kayıtlarıyla belgelenen ve mahkeme dosyasına giren iki Dev-Genç'li gencin konuşmasında o gün şöyle tanımlanıyordu:"Proletarya ayaklandı" Olayın içinde yaşıyanların,olay anındaki ruh halini en güzel bu lâf anlatıyordu.(bk.Telefon konuşmaları,nakleden,age,346)

15 Haziranda yüzbini aşkın işçi üç koldan yürüyüşe geçmişti.Sendikalar kanunundaki değişiklikleri protesto ediyorlardı.Fakat işçiler aslında salt sendikalar kanunu için değil,düzene olan hoşnutsuzluklarını,öfke ve duygularını ifade etmek için yürüyorlardı.Yürüyüşe DİSK'in bağlı olduğu fabrikaların dışında birçok Türk-İş ve bağımsız sendikaya bağlı işçi de katılıyordu. Gösteriler İstanbul'la sınırlı kalmadı,İzmit'te,Ankara ve İzmir'de de destekleme anlamında işçi yürüyüşleri oldu.

İstanbul'da 2 gün süren gösterilerde,özellikle ikinci gün yoğun çatışma oldu. Burjuvazi militarist güçlerini seferber etti.4 işçi öldü.Yüzlerce kadın-erkek işçi yaralandı.Yüzlercesi tutuklandı,karakollarda işkenceye maruz bırakıldı.

Direniş boyunca kadın-erkek bütün işçiler yiğitçe döğüştüler."Yaşasın işçi sınıfı","Tüm gericiler,faşizm kahrolsun","Savaş başladı" vb.sloganlarıyla yürüyen işçilerin karşısında bütün burjuva partileri,basını ve diğer kurumları saf tuttu.Hemen sıkıyönetim ilân edildi.Binlerce işçi (5 bini aşıyordu) fabrikalardan atıldı.Patronlar sıkıyönetimin gölgesinde fabrikalarda yoğun temizlik yaptılar.Fakat sıkıyönetim bile işçileri yıldıramadı.Birçok fabrikada işbaşı yapmadılar.Tek tek,fabrika fabrika, direndiler.

Ancak direniş,işçi sınıfının örgütsüzlüğünün getirdiği kopukluk sonucu tek tek cereyan ettiği için sıkıyönetimin baskılarıyla kırılabiliyordu.Türkiye proletaryası örgütsüzdü.Mücadele başarısı için gerekli olan ögeleri-doğru önderliğe sahip olmak ve örgütlülük- kendi metodlarıyla,acılar pahasına öğretiyordu.

Reformizmin korkusu

Devrimci sendikacılık yok edilecekti.Bu DİSK yöneticisi sendikacıların da aleyhine olan bir şeydi.Bu yüzden hoşnutsuzdular,demeç üstüne demeç veriyorlardı. Fakat ne demeçleri ne de cumhurbaşkanı,Ece - vit vs. ile görüşmeleri meseleyi çözmemiş, kanun tasarısı Meclisten geçmişti.

14 Haziranda 500 aşkın işçi temsilcisinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Ve yürüyüş kararı alındı.Fakat olay en başta DİSK yöneticilerini korkutmuştu.Kitleler karışmıştı işe ve heryerde olduğu gibi,Türkiye'de de kitleler kendi lisanlarıyla konuşuyorlar,"karınca ezmezlik" kurallarını tanımıyorlardı.

Gösteriler devam ederken vilayette yapılan bir toplantıdan sonra DİSK başkanı K.Türkler gazetecilere şunları söylüyordu: "..ve kesinlikle tahripkâr olayları tasvip etmediğimizi bildirdik.Ayrıca işçilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını söyledik"(altını biz çizdik) Bu demagojik ifadeler aynı gün bir çok değişik burjuva yazarları tarafından değişik biçimlerde,fakat aynı,"kötü cereyanların tahriki" anlamında kullanılmış ve işçilerin ekmek ve özgürlük mücadeleleri böylece karalanmak istenmişti.

K.Türkler'in bahsettiği radyo demecini görünce bunun bir dil sürçmesi değil, vilayette yapılan ama şartlarının ne olduğu belli olmayan bir anlaşmanın ürünü olduğunu daha iyi anlıyoruz.K.Türkler radyo demecinde şunları söylüyordu:"..Ne var ki, bizim aramızda çeşitli maksatlar güden kişiler,çeşitli kılıklara bürünerek girebilir.Hatta daha kötüsü gözbebeğimiz olan şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir,tahrik yapabilirler. DİSK genel başkanı olarak sizi uyarıyorum"

O zaman ki genel sekreter K.Sülker ise sorgusunda herşeyden habersiz olduğunu yürüyüş sırasında evde olduğunu,15 Haziran tarihli ve sorumlu yazı işleri müdürü olduğu Maden-İş Gazetesinin ise kendinden habersiz basıldığını söyleyecek ve böylece "kurtulmak" isteyecektir.

İşin hoş tarafı bütün bu yalvarmalar kendilerini "kurtarmayacak" burjuvazinin bütün oportünistlere yaptığı gibi, işleri bitince onlarda aynı "kurtulmak istemeyenlerle" beraber cezalandırılacaklardı. İşçileri pasifize etmek,moral bozukluğu yaratmak için basında,radyoda konuşturulmuşlardı.Şimdi de örnek olsun diye mahkemeye çıkarılacaklardı.Sınıfına ihanet edenlerin gülünç haliydi bu.

Oportünizmin burjuvaziye akıl vermesi

O zamanki TİP genel başkanı Şaban Yıldız'ın sözleri TİP yöneticilerinin olaya bakış mantığı konusunda ana ipucunu verebilmektedir.Şaban Yıldız:"Hükümet henüz kanunlaşmamış olan mahut sendikalaşma hakkını kısıtlayan tasarıyı geri alacağını söylemek suretiyle çok ürktüğü anlaşılan olayları kolaylıkla yatıştırabilirdi."diyerek, burjuvaziye soğuk kanlı olmasını,"akıllı" davranmak istiyorsa,"kanunu geri alacağını" söylemek gerektiğini gösteriyor.Oportünizmin savunma psikolojisi içinde kurtuluşu olayların yatışması"için burjuvaziye akıl vermeye götürmesi,kavganın önderliğini ele etmek amacından yoksun,parlamentonun dar çerçevesi içinden dışarıya bakan bir parti politikasının sonucudur.

Oportünizm sadece işçilerin durumunun kötü olduğunu ve davranışlarının haklı olduğunu söyler.Fakat buraya kadarı bir burjuva demokratın da kabul edebileceği,söyleyeceği şeydir.Önemli olan bunun doğru mücadele tarzı olduğudur.Burjuva demokratı ve oportünizm için bundan sonrası "uyarmak"amacını,burjuvaziyi "tehlikeli patlamalardan" korunmak için,olayların gelişmemesi için uyarmak amacını güder.Tabii ki aynı şekilde işçi ve emekçileri de uyarırlar.Burjuva demokratı bunu açıkça yapar:Kanunlara uymak,tehlikeli çıkışlar yapmamak,parlementonun kendilerine ihsan edeceği günleri beklemek ve bu arada "milli çıkarları" tehlikeye atacak davranışlara girmemek ve "vakur-soğukkanlı" olmak...Bütün bunları,pratik sonucu o an için (ilerde değil,o an için pasiflik istenir) mücadeleyi bıraktırmak ve geriletmek amacıyla söylerler.Sosyalist geçinen oportünist ise bunu açıkça yapamaz.Daha ince ve dolambaçlı bir yol tutturur.Yapılmasını istemediği tehlikeli olayları "kışkırtıcı ajanların yapmış olabileceğini" söyleyerek ve işçileri bundan tenzih ederek dolaylı olarak işçilere,neleri yapıp neleri yapmalarını istemediğini gösterir.Fakat önerdiği mücadele yolunun ne olduğunu açık açık söylemek,mecbur kalmayınca yaptığı şey değildir.O zaman da oportünist siyasetini süslemek için en olmadık örnekleri verir,burjuvaziye ve "anarşizme" hücumla işi boğuntuya getirmeye calışır.

İşçilerin ve emekçilerin kitle mücadelelerini yüceltmek ve onu geliştirmeye çalışmak,güzel örnekleri vurgulamak ve kalıcı bir geleneksel davranış türü olması için çalışmak...Bütün bunlar oportünizmin parlementer bataklık içinde hayal bile edebileceği şeyler değildir.

Bir gazete demecine bağlamamak,söylediklerimizi daha iyi kavrayabilmek için o zaman TİP'in organı olan Emek dergisinin söylediklerine bakalım.Olaydan sonraki ilk sayısına -Temmuz 1970- baktığımızda (aynı yazı için bak:15-16 Haziran s.126) ilk görülen şey:olayın sendikal alan içine hapsedilmesi,TÜRK-İŞ'li işçilerin bile binlercesinin katılmasını sağlayan şartları görememesidir.Böylece gösteri salt sendikal bir karakter kazanmaktadır.

Yukarıda söylediğimiz şey kitle mücadelesinin beraberinde getirdiği burjuvazi için "nahoş" olan olayların sebebinin kışkırtıcı ajanlara yükletilmesi ve böylece işçilerin bunlardan uzak olduğunun garantisinin ve elbetteki dileğinin ifade edilmesi burada da karşımıza çıkmaktadır: "..Sıkıyönetim ilânı Anayasanın açık bir ihlâlidir.Bunu yapmakla iktidar borç hanesine yeni bir anayasa suçu eklemiştir...Son büyük işçi direnişinin mala,cana kast bakımından gericilik olaylarının çok gerisinde kaldığı bilinmektedir.Son büyük olayda cana kasteden biri varsa,mala kast eden biri varsa o iktidarın işçiler arasına sokup kışkırtıcılık yaptırdığı ajanlardır."

Yazı,sürekli olarak "direnişin Anayasa çizgisi içinde" sürdüğünü,-bu çizgi nasıl bir çizgiyse (!)- işçilerin buna uyduğunu fakat iktidarın işçilerin Anayasa çizgisindeki eylemlerine tecavüz ettiğini ve olayların da yine iktidarın kuklalarıyla çıktığını ispatlamaya çalışıyor.

Sınıf mücadelesi kendi"çizgisinde " gelişir.Maddi,şaşmaz kuralları ve bu kuralların oluşturduğu bir çizgisi vardır.Sınıf mücadelesinin kızıştığı böylesi günlerde hakim sınıf burjuvazi siyasi iktidarı tutmanın avantajıyla o güne kadar geri planda tuttuğu birçok "milli" kurumu işe karıştırır.Tarafsızlık,"milli"lik gibi yalanların işleyemediği açık günlerdir bunlar.Sınıf mücadelesinin kurallarını,beraberinde getirdiği ürünleri inkâr etmek,tatlı,nazik, her şeyi ile "Anayasa çizgisinde" bir olgu istemek aynı zamanda hâkim sınıfın dileğidir de.

"Olaylar ayaklanma değildir" diyor Emek dergisi.Uzun uzun hukuki,felsefi,sosyolojik...gerekçeler getirerek 15-16 Haziran kavgasının "ayaklanma" olmadığının ispatlanmasına çalışılmaktadır.Bu uzun çabasından sonra olayı ayaklanma diye niteleme nin "namuslu bir davranış" olmadığını söyleyen dergi,şunları eklemektedir:"...Büyük işçi direnişini bir ayaklanma olarak değerlendirenler suçludurlar.Hem de ağır Anayasa suçu,insanlık suçu işlemişlerdir."

Sıkıyönetime karşı çıkmasının temel sebebi ise bu,yani olayların bir ayaklanma olmamasıdır.Sınıf mücadelesi kendi mantığı ile yürüyor.Bu mantığı kabul edip,aktif tavır alması gerekirken sosyalist dergi Emek sosyalizmi devrimci değil parlementer anlamda kavradığı için bunu tam aksi bir davranışla kenarda durmuş adeta döğüşen ikikişinin kavga etmediğini ispatlamak ister gibi gevezelik ve laf cambazlıkları yapmaktadır.

Emek dergisi:"ortada bir ayaklanma olmayınca Anayasaya göre bir sıkıyönetim sözkonusu olamaz.Bu açıdan sıkıyönetim ilânı kanunsuzdur" dediği uygulamalar konusunda şu sonuca varıyor:"bütün bunlar sakat , yanlış ve zararlı tutumlardır."Bir küçük burjuvanın gelişen olaylar karşısındaki sızlanışını ifade eden güzel bir ifade...

Halkla orduyu karşı karşıya getirmek

Türkiye de bütün dünya devrimci hareketinde de olduğu gibi ordu oportünizmin önemli bir ayıracı olmaktadır.Halen günümüzde de savunulan ordunun tarafsızlığı veya devrimciliği,bunun sonucu olarak burjuvazinin ordusu ile halkı karşı karşıya getirmek,arasını açmak istediği gibi aptalca nutuklar o günkü olayda da tüm oportünistlerin birleştiği bir çizgi idi.Halen günümüzde İlerici-Yurtsever Gençlik gazetesinde de örneğini gördüğümüz "ordunun halkla arasının açılmak istendiği" gibi anti-marksist izahlar o günün sıcak derslerine rağmen bütün oportünistlerce savunuluyordu. Hem sosyalist devrimi savunan Emek dergisi (Bak Emek Temmuz 1970 sayı 10-12), hem de onlarla can düşmanı olan MDD'ci Aydınlık Sosyalist Dergi (Bak Aydınlık Sosyalist Dergi sayı 21 195-199) hemen hemen aynı kelimelerle burjuvazinin orduyla halkı karşı karşıya getirmek istediğini söylüyorlardı. Böylece onlar olaydan çıkarak,işçilere kurumların içyüzünü,sınıf niteliğini açıklayacaklarına,burjuvazinin kurumlarının sınıfsal fonksiyonlarının örtbas edilmesi faaliyetine ortak oluyorlardı.

Kitlelerin mücadelesi hem burjuvazinin hem de oportünizmin çirkin yüzünü kendi sınıf mantığı ile ortaya çıkarmıştı.Önümüzdeki günler öğrendiklerimizin yeni deneylerle pekişeceği günler olacak...

Çeltek kömür madeninde GREV var!

5 Mayıs günü Çeltek Kömür İşletmesinde işçilerin başlatmış oldukları grev, çevre il ve ilçelerdeki tüm demokratik kuruluşların devrimci dayanışmasıyla devam etmektedir.

Devrimci dayanışmanın örneğini Çorum GSB, kalabalık bir gurup ile grev yerine gitmekle göstermiştir. GSB'liler işyerine "Faşizmi ezecek güç halkların bağrında yaşayan devrimdir", "Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm yolunda İleri", "İşçilerin devrimci mücadelesi patronu dize getirecektir" pankartlarını açarak ve "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" "Katil iktidar", "Katil sermaye", "Kahrolsun faşizm", "Bağımsız Türkiye", "İşçiyiz güçlüyüz devrimde öncüyüz" sloganlarını atarak işyerine girmişlerdir. Girişle birlikte işçiler sürekli alkışlarda bulunmuşlardır.

Grevci işçilerle birlikte yöresel oyunlar oynanmış, işçilerle sürekli konuşulmuştur. İş yerinde 4 saat kalınmıştır. Bu süre zarfında GSB'li ozan arkadaş sazla işçilere devrimci türküler söylemiş GSB'liler koro oluşturarak devrimci marşlar söylemişlerdir. Bu hareketler işçiler tarafından büyük bir coşkuyla ve sevinçle sürekli alkışlanmıştır.

Grev yerinden ayrılırken GSB'li bir arkadaş grevci işçilere hitaben bir konuşma yapmıştır. Arkadaş konuşmasına şöyle başlamıştır:

"Yiğit Çeltek maden işçileri Kardeşler. Biz Çorum GSB olarak başlatmış olduğunuz haklı grevinizde sonuna kadar yanınızda olduğumuzu bildiririz. 980 işçinin tek yürek, tek ses tek yumruk olarak başlatmış olduğu bu grev Çeltek patronunu er geç dize getirecektir. Göstermiş olduğumuz bu kararlılık ve beraberlikle hakkımızı söke söke alacağız..." diye devam etmiştir. Konuşmanın sonunda "Kardeşler şu anda sizlerden ayrılmak durumundayız. Bu ayrılış sizlerden kopuş demek değildir. Her zaman, her an yüreğimiz sizinledir. Tüm devrimci uğraşınızda bir fiil yanınızda olduğumuzu bildirir kavganızda başarılar dileriz. KAHROLSUN ÇELTEK PATRONU. YAŞASIN GREVCİ İŞÇİLERİN KARARLI MÜCADELESİ." GSB'liler işçi sınıfı disiplinine yakışır bir şekilde pankartları açıp sıralar halinde kol kola marşlar söyleyerek grev yerinden ayrılmışlardır.

MAO'CULAR GREV KIRICILIĞINA DEVAM EDİYOR

GSB'den bir gün önce Çeltek grevci işçilerinin yanına giden Mao'cular her yerde gösterdikleri bozguncu davranışlarını orada da tekrarlamışlardır. 980 işçinin bütünlüğünü devrimci dayanışmasını bozmaya yönelik ki, Çeltek patronunun iktidarla, sarı sendika ağalarıyla birlikte bozamadığı bir bütünlüğü bozmaya çalışmışlardır.

Mao'cuların yaptıkları bozguncu ve karşı-devrimci tavırlarını bırakmaları için grevci işçiler tarafından gerekli uyarı yapılmıştır. Hareketlerine devam eden Mao'culara işçiler "Hareketinize devam ederseniz biz gerekli dersi vermesini biliriz" demeleri üzerine Mao'cular bu kararlılık karşısında kısa zamanda grev yerinden ayrılmak zorunda kalmışlardır.

TAMSAŞ'TA GREV!

Tamsaş fabrikası İstanbul yolunda, Tamsaş fabrikası tarım aletleri üretir ve Tamsaş fabrikasında bugün şanlı grev bayrağı dalgalanıyor.

Tamsaş'ta mücadele bir yıl önce başladı. Mücadele sendikalaşma mücadelesiydi. Bu ilk girişim başarısızlıkla sonuçlandı. İşçi arkadaşlarda bilinç düzeyinin düşüklüğü, öncü işçilerin birliğinin sağlanamamış olması ve sendikalaşma çalışmasının yeterince sıkı tutulmaması bu başarısızlığın nedeniydi. İşten atmalar, göz korkutmalar her türlü baskı yöntemleri fabrikada kol gezmeye başladı ve işçiler sendikadan istifaya zorlandılar. Ama toplumun hareket ettirici gücü olan bu en tutarlı ve sonuna kadar devrimci sınıf tuttuğunu kopardığını gösterecekti. Nitekim gösterdi. Tamsaş fabrikasında yenilgi yılgınlık getirmedi, sendikalaşma çalışması yeniden ve daha sıkı olarak başladı. Disiplinli bir çalışmadan sonra işçi arkadaşların çoğu DİSK Maden-İş'e üye oldu. Yetki alınıp sözleşmeye oturuldu. Sözleşmeye oturulur oturulmaz da patronlarla uzlaşmanın mümkün olmadığı ortaya çıktı. Patron (her zaman ve her yerde olduğu gibi) işçilerin karşısına gülünç tekliflerle geldi. Uzun bir mücadeleden geçmiş Tamsaş işçisi bu gülünç teklifler karşısında elbette boyun eğmeyecekti. Onların ellerinde güçlü bir silah vardı GREV. Bütün işçiler tek bir yürek, tek bir yumruk gibi aynı kelimeyi haykırıyordu: GREV.

Çadır kuruldu, davullar vuruldu halaylar çekildi ve grev başladı. Davullar çalınıyor, halaylar çekiliyor ve grev sürüyor.

Bir temsilci arkadaş şöyle diyordu: "Evet biz şimdi patronla mücadeledeyiz. Ekmek mücadelesi yapıyoruz yani ekonomik mücadele vermekteyiz, evimize yarım ekmek fazla götürebilmek, okuldaki çocuklarımıza yeni ayakkabı alabilmek kısacası geceleri aç yatmamak için grevdeyiz. Bu uğurda baskılar gördük, arkadaşlarımız işten atıldı ama yılmadık, yılmayacağız. Bu mücadele içinde daha öncede bildiğimiz başka bir gerçeği daha açık görüp, daha iyi öğreniyoruz. Biz burada bir patrona karşı nasıl birlik olup zafere gidiyorsak bunu tüm ülke hatta tüm dünya çapında uygulamak mümkündür. Yani kurtuluşumuz için, Sosyalizm için tüm işçilerin birliği ve mücadelesi gereklidir. Yalnız artık bu mücadele salt ekonomik mücadele değildir çünkü bu sömürüyü ortadan kaldırmaz. Bir yanda patronlar, bir yanda da biz işçiler var oldukça birleşip, siyasi mücadele, yani iktidar olma mücadelesi yapmak zorundayız. Ülkemizde gündemde olan bu mücadeleyi ve uygun örgütlenmeyi başarmaktadır.."

Tamsaş'tan bir işçi

SOSYALİZMDEN KORKAN SENDİKACILAR

Tamsaş grevi bir kez daha adı sınıf sendikacısı, devrimci sendikacı olan bir takım kimselerin gerçek yüzlerini ortaya koymaları için güzel bir örnek oldu.

Engels'in ünlü "Bir tek burjuvaya boyun eğdirebilmek için bu kadar çok şeye katlanabilenler, bütün burjuvazinin iktidarını yıkabileceklerdir." sözü yazılı pankart Maden-İş yöneticileri tarafından içinde "iktidar" lafı geçtiği için grev yerine astırılmadı. Elbette öncü işçilere, sosyalistlere "Biz burada ekonomik mücadele veriyoruz. Eğer siyasi mücadele verirsek işçiler bölünür. Herşey yavaş yavaş olacak" diyenlerden başka bir davranış beklemek de safdillik olur.

Greve dışarıdan gelen sosyalist arkadaşların grev yerine girmesini önceden sendikadan gün almaya bağlayan ekonomizm şampiyonları temsilci arkadaşların başlattıkları grev yerindeki eğitimi "işçiler içinde çeşitli siyasi görüşler var siz sosyalizm'den bahsederseniz grev bölünür" diyerek engellemeleri gayet olağandı.

DİSK'in klasikleşen görüşleri "öğrenciler maceracıdır gelir grevi bozarlar" gibi vecizeler Maden-İş yöneticileri tarafından bol bol başvurulan "bilinçlendirme" yollarından biri oluyordu.

Aklımızı başımıza alalım beyler; sosyalizmin klasiklerini yasaklayarak, sosyalizmin propagandasını yasaklayarak sınıf sendikacılığı yapılan dünya yüzünde başka bir ülke daha yoktur. Çok anlattığınız, örnek verdiğiniz CGT (Genel İş Konfederasyonu) den örnek alsanız iyi olur.

Grevci işçilerle Röportaj

GSB: Grev ne zaman başladı? Kaç kişi katılıyor? Grevin nedeni? Grevin talepleri nelerdir?

---: Grev 5 Mayıs saat sekizde başladı. 980 işçi katılıyor. 84 işçi ocak emniyetini sağlamakla görevlendirildiği için yasa gereği greve katılmıyor.

Grevden önce yapılan toplu sözleşme durumunda işverenin karşı tutumuyla uyuşmazlıklar daha da derinleşmiştir. Bu oturumda 102 maddelik, ekonomik ve sosyal hakları, beslenme, iş emniyeti sağlık sorununu içeren maddelerden patron yalnız 34'ünü kabul etmiştir ve diğer maddelerden hiçbir talebe yanıt vermemiştir.

İşçilerin %70'inden fazlası asgari ücretten yani 40 TL. canları pahasına zor koşullar altında çalışmaktadır. Canları pahasına diyoruz çünkü yer altında çalışan işçi arkadaşlarımız her an çökme, boğulma ve patlama tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. İşçilerin büyük çoğunluğu çalışma gücünün %18-40 kaybetmiş durumdadır. İşte bu yüzden işçiler iş yerinden gerekli önlemlerin alınması ve ücretlerinin artırılması için patrona 102 maddelik taleplerini iletmişlerdir. Patron bunların ileri haklar olduğunu söyleyerek reddetmiş ve ertelenmesini istemiştir. Aslında kendi çıkarını gözetici üretimi artırarak alet ve makinaları almayı işçilerin sağlığı ve karşılaştığı tehlikeleri giderecek tedbirleri bu kadarını almaya gücünün yetmiyeceğini bildirmiştir.

Oysaki Yeni Çeltek Yeraltı Maden İş Anonim Şirketi geçen yıl 36 milyon kâr etmiştir. Defterlere bakıldığında gerçekten kâr gözükmez. Çünkü bu şirket şeker fabrikalarına maliyetinin de altında kömür ve enerji girdisini sağlamak için kurulmuştur. Ama patron dışarıya (piyasaya) kömür satarken maliyetinin üç-dört katına satarak hem çalışan işçileri hem de emekçi ve yoksul halkı sömürmektedir. İşte bunun bilincinde olan işçiler, patronun bu kirli ve iğrenç yüzünü sergilemek (teşhir etmek) ve haklarını almak için greve başlamıştır.

GSB: İş yerinde işçilerin karşılaştığı zorluklar nelerdir?

---: Yukarda da söylediğimiz gibi işçi arkadaşlarımız (özellikle yer altında çalışan) çalışırken her an tehlike ile karşı karşıyadırlar. Örneğin: bir çökme, bir patlama, yangın ve sürekli boğucu zehirleyici gazların açığa çıkması her an işçinin hayatını tehdit etmektedir. Bunlara karşı gerekli önlemler alınmamıştır. Sağlık konusunda mesleki hastalıklar bakımından hiç bir tedbir tam olarak alınmamıştır. Bu yüzden arkadaşlarımızın %18-40 oranında çalışma gücünü bitirmişlerdir. Sonra işçi arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu çevre kasaba e köylerden gelmektedir. Çünkü fabrikada yeterli ölçüde yerleşme ve pansiyon durumu ayarlanmamıştır. Çevreden gelenler için de servis ayarlanmamıştır.

GSB: Bağlı olduğunuz sendika ve bu sendikanın durumu nedir?

---: Önceki sendika Türk-İş'e bağlı sarı bir sendika idi. Bu sendikanın yapısını patronun çıkarları doğrultusunda çalıştığını bilen arkadaşlar kısa zamanda patronun ve yardakçılarının iğrenç yüzünü teşhir ederek bu işçi düşmanlarını yıktık. Şimdiki sendikamız ÇELTİK YERALTI VE YERÜSTÜ DEVRİMCİ MADEN İŞ'tir, şimdilik bağımsızdır. İşçi sınıfının yararı için çalışmaktadır. Biz seçtik, biz kurduk memnunuz.

GSB: Grevin başlamasından bugüne değin işçilerin dayanışması ne görünümdedir?

---: 980 işçi meselenin bilincinde olarak greve girmiştir. Bu nedenle işçiler arasındaki dayanışma iyi bir görünümdedir. Grev işçilerin kendi kararlılığı ile sürdürülmekle beraber çevre il ve ilçelerin köylerin de çok sağlam desteğini görmüştür. Özellikle köylülerin ve pancar ekicilerinin bu kararlılık ve dayanışmada büyük önemi vardır. Çünkü bu işletmenin asıl görevi şeker fabrikalarına enerji girdisini sağlamak demiştik. Ama patron bununla kalmayıp dışarıya aşırı kârla kömür satarak köylüleri de sömürüsü altına almaktadır. Üstelik de fabrikalara ortak olmaya kadar işi götürmüştür. İşte bu nedenlerle ve patronun geçen yılki vurgununun 36 milyon olarak suyüzüne çıkartılması ile işçilerin grevini köylüler ve diğer tüm devrimci kuruluşlar patronu dize getirmek bu sömürü ağını yıkmak için büyük coşkuyla desteklemektedir. Böyle sağlıklı bir şekilde ve meselenin bilincine varmış bir biçimde konulan ve yürütülen grevlerin sayısı çok azdır. İşçilerimiz üstelik de dışardan gelecek kendi dayanışmasını bozmaya yönelik her türlü tehlikelere karşı her bakımdan işçi sınıfına yakışır biçimde karşı koymaya hazırdır.

Suruç'ta Irkçı Şoven Militarist Baskı

Parababalarının en kanlı zulüm ve baskı diktatörlüğü olan faşizmin tırmanışı MC iktidarı ile doruk noktasına ulaşmaktadır. Emperyalist-kapitalist kampın işbirlikçileri Türkiye burjuvazisi içine düştüğü-kapitalist emperyalist ekonominin getirdiği bu-dur- buhranı gidermek için emekçi halkların kurtuluş mücadelesine azgınca saldırmaktadır.

Gün geçmiyor ki devrimci sosyalist örgütler talan edilip kapatılmasın. Gün geçmiyor ki gece evler basılıp ilericiler, sosyalistler meçhul yerlere götürülmesin. Gün geçmiyor ki sokak ortasında işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluş mücadelesine kendini adayan devrimciler hunharca katledilmesin. Gün geçmiyor ki Kürt emekçi halkı üzerinde toptan imha gibi terörist ırkçı-şoven-militarist uygulamalar devam etmesin.

Ama biz biliyoruz ki, bu sömürü ve saldırılar, bu kan ve zulüm ancak demokratik halk iktidarında sona erecektir.

Bundan bir süre önce devrimci öğrenci Fehmi Altınsoy kardeşimiz faşistlerce katledilmişti.

20 Mayıs'ta Suruç tarihi günler yaşadı. Fehmi arkadaşın cenaze törenine katılmak için Diyarbakır, Urfa Antep, Ankara'dan büyük bir insan seli aktı. Böylece Suruç halkı ilk defa toplumsal muhalefete şahit oluyordu. Suruç egemen güçleri ne yapacağını şaşırmıştı. Fehmi arkadaşın cenaze töreni tam bir devrimci hava ve kararlılık içinde düzenlendi. Tören bittikten sonra Suruç emniyeti başladı insan avına. Sonuç olarak-51 öğrenci, 14 öğretmen, 11 işçi, 1 memur, 2 şoför, 12 halktan- 91 kişi gözaltına alınıp ertesi gün 141-142-125 kürtçülük-bölücülük gibi suçlar isnat edilerek Diyarbakır DGM'sine gönderilerek cezaevine tıkıldılar. Olayların akşamı ise Suruç'ta halkın üzerine yoğun bir terör uygulandı. Evler basılıp gece devrimciler tutuklandı. Tutuklular sabaha kadar işkence zulüm altında tutuldu. Bu olay burjuvazinin Kürt ulusuna uyguladığı ırkçı-şoven-militarist hareketlerin ne ilki ne de sonuncusu olacaktır.

Kahrolsun ırkçı-şoven-militarist baskılar!

Yaşasın Kürt ve Türk emekçilerinin kurtuluş mücadelesi!

Yaşasın demokratik halk iktidarımız!

ÇEPNİDERE KÖYLÜLERİ

Biz Manisa ilinin Turgutlu ilçesine bağlı Çepnidere köylüleriyiz. Tütün zamanı köyümüzün tümü, bir kısmı kendi topraklarında bir kısma da icarla tuttuğu topraklarda tütün yetiştiririz. Tütün işi bittimiydi tüm köylü romörk romörk sendikasız sigortasız hiç bir güvencesi olmadan, tarım kapitalistlerinin tarlalarında ırgat gibi çalışır.

Köyümüz yörede tütüncülükle tanınır. Tütün yetiştirmek zor iştir. Fidanı, dikimi, çapası, kırımıydı derken insanı doğduğuna pişman eder. Kırım zamanı geldimiydi kimse kimseyi görmez olur. Akşam serinliğinde kırım başlar bütün gece kırılır tütün, bütün gündüz de dizilir. Zaman kaybetmemek için yemek yerken ellerin yıkanmadığı zamanlar olur. Kırım zamanı tüm köylünün uykusu en fazla 5 saattir. İşte tütün böylesine zorlu iştir güç iştir. Fakat içinde bulunduğumuz patronların düzeninde patronlar parababaları yoksul köylüyü, kanına iliklerine kadar acımasızca, insafsızca sömürüyor. Hem de Türkiye'deki tütün patronları yabancı patronlarla ortaklaşa yapıyor bu işi. Meselâ Sunel, Rodop var ve bunların Türkiye'de yerli ortakları var bu sömürüyü ortaklaşa sürdürüyorlar. Bunlar aynı zamanda Tekel ve bankalarda da etkili. Mesela tütünümüzü sattıktan aylar sonra bankadan alabiliyoruz paramızı ve bizim paramızı bankada çalıştırıyorlar bunu çok iyi biliyoruz. Yine Tekel genel müdürlüğü, koçanları (tütün) zamanında göndermiyor ve biz de para alamıyoruz, biz de o zaman tefecinin eline düşüyoruz. Dönen bütün bu dolaplar plânlı bir şekilde oluyor. Bu plânı yabancı ve yerli tütün patronlarıyla banka ve Tekel birliği ile sağlıyorlar. Çünkü içinde bulunduğumuz düzen KAPİTALİST düzen. Onlar kendi düzenlerini korumak için domuz topu gibi her kademede örgütleniyorlar. O halde bizim de görevimiz tüm yoksul köylülerin görevi tüm bu namussuzluklara yolsuzluklara karşı birlik olmak gereklidir. Bizim görevimiz emperyalizme, faşizme karşı mücadele veren işçi sınıfının yanında yer almaktır. İşçi sınıfı ve yoksul köylüler bu yolsuzluk ve sömürüye karşı birlik olduğu zaman bu birliği hiçbir güç yıkamıyacaktır.

Hitit ecza deposunda proleter kararlılık ve sosyalist dayanışma

28 Mart 1976'da grev kararı alan Hitit Ecza Deposu işçilerinin grevi hâlâ sürüyor.

Ekonomik-demokratik taleplerini içeren mücadelelerini, örgütlü bir şekilde vermek için, Hitit Ecza Deposu işçileri Sosyal-İş sendikasında örgütlenmişlerdi. İşçilerin, dağınıklığa son verip devrimci sendikada toparlandıklarını gören işveren, sendikayı tanımak istememiş; işçilerin kararlı direnişi sonunda gerileyerek Sosyal-İş sendikasını kabul etmiş, fakat akabinde 10 işçiyi işten atmıştı.

Kendisiyle görüştüğümüz grevde ki bir işçi bu konuda şunları söyledi:

"İşyerinde 12-14-16 saat çalışmamız vardı. Ayrıca bazı arkadaşlarımız hâlâ, asgari ücretin altında ücret alıyorlardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi patron, örgütsüz olduğumuz için, her türlü demokratik hak ve özgürlüğümüzü gaspetmişti. Bütün bu ekonomik-demokratik sorunların örgütlü çözüleceğini görerek sendikalaştık. Fakat patron sendikamızı tanımak istemediği gibi 10 arkadaşımızı işten attı. Biz de 10 arkadaşımız işe alınıncaya ve biraz önce söylediğim ekonomik-demokratik taleplerimiz kabul edilinceye kadar; 22 arkadaşla sendikamız çatısı altında grev bayrağını açtık. Mücadelemizde kararlıyız. Çünkü işveren dize gelecektir. Zira çağımızın en devrimci ve en güçlü sınıfı proletaryadır. Ayrıca grevimizi, Diyarbakır'daki bütün demokratik kuruluşların ve sosyalist örgütlerin desteklemesi bize azim vermektedir. Gönül isterdi ki diğer işçi kardeşlerimizin de grevimizi fiilen desteklemek için dayanışma grevine gitsin. Fakat burjuvazi bu demokratik hakkımızı gaspetmiştir. Yalnız işçi sınıfının genel grev, dayanışma grevi gibi demokratik hakları ve bazı mevzileri kararlı mücadelenin sonucunda burjuvaziden söke söke alacağı su götürmez bir gerçektir."

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında
öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 9

Dizildiği yer: elektronik dizgi
Basıldığı yer: Özkan mat.
Son baskı tarihi: 9. 6.1976

İŞÇİ SINIFININ YİĞİT EVLADI GEORGI DIMITROV

Önümüzdeki günler GEORGİ DİMİTROV'un 94.doğum günü.Bu günde Dimitrov'u anmak için doğduğu yer olan Pernik'te bir zamanlar kendisinin yönettiği Madenciler grevinin 40.yıl dönümü ile ilgili yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.Doğduğu ve sosyalist önderlik yeteneğini ilk olarak gösterdiği Pernik'teki konuşması,işçi sınıfının kurtuluşunun kendi dişe diş mücadelesiyle olacağını kanıtlıyor.

Madenciler,İşçi Partisi adına ve şahsım adına sizi ve Bulgaristan işçi sınıfının iftiharı,halkımızın iftiharı olan emek kahramanı bütün hamleci madencilerimizi en büyük bir samimiyetle selamlamama izin veriniz.Hamleci olarak daha büyük bir enerji, gayret ve vatanımıza sadakat hissi ile çalışmanızı ve yeni,daha yüksek üretim biçimleri yaratan ve harekete geçiren,işçi sınıfı için,halkımız için saadet temin eden yeni hamlecilerin sayısını mükemmel örneğinizle arttırmanızı dilerim.Yaşasın şanlı hamlecilerimiz!

Pernik madenlerinde sizin aranızda yeniden bulunmak fırsatını elde ettiğimden özel bir his duyuyorum.Maalesef bu fırsatı çok geç elde edebildim.Fakat ben şu anda,bu yerde neler olduğunu hatırlıyorum ve bunu eski meslek arkadaşlarınıza ve daha genç olan sizlere hatırlatmak isterdim.Pernik'e ilk defa olarak 1905 yılının Ekim ayında Partimiz adına,Umumi İşçi Meslek Birliği adına,Maden İşçileri Meslek Teşkilatının temellerini atmağa teşebbüs etmek için maden işçileriyle temasa geçmek için gelmiştim.O zaman bu fikir taraftarı ancak birkaç kişi buldum.Pernik üzerine koyu,zifiri bir karanlık çökmüştü.Pernik küçük ve karanlık bir esaret ve dehşetli sefalet krallığına benziyordu. Madenciler,Madenler Müdüriyeti,mürteci mühendisler ve bizzat mürteci devlet idaresi tarafından tam bir adaletsizliğe,sonu gelmeyen keyfi hareket ve zorbalıklara tâbi tutuluyorlardı.Ama bu birkaç madenci,bu durumun değiştirilmesi,madencilerin hayat, menfaat ve haklarını savunacak durumda olan teşkilatlı bir kuvvetin meydana getirilmesi üzerinde ciddi surette düşünmeğe başladılar. Az bir zaman sonra bu havari madenciler,İncilde anlatılan efsanedeki gibi oniki kişi oldular.Teşkilatlanmış madencilerin sayısı, büyük gayret sarfıyla,sayısız engel,soruşturma ve acıyı yenerek,gittikçe yükseliyordu.

Şimdiki kudretli Madenciler Birliği işte bu küçük kurucular grubunun eserinden doğdu.

Bundan birkaç ay sonra,1906 yılında, haziran ayında,Pernik maden işçilerinin genel grevi ilan edildi.35 gün devam eden grev kaba bir devlet idaresine karşı (çünkü o zaman da madenler devletin elindeydi), Pernik madencilerinin ne menfaatlerini,ne haklarını,ne insanlık haysiyetini tanımayan bir hükümete karşı yürütülüyordu.Henüz teşkilatlanmış olan Pernik madencileri,çevre köylerden gelen ve bir cephenin gerisini andıran arkadaşlarının yardımıyla,memleketin her tarafından,grevcilere destek olmak üzere gıda maddeleri,ekmek ve benzerlerini gönderen işçi ve köylülerin yardımıyla,namuslu halk aydınlarının ve özellikle 35 gün süreyle burada madenciler arasında birer havari-ajitatör sıfatıyla kalarak,hainlerin,grev bozucuların çıkmamasını gözetleyen üniversite öğrencilerinin yardımıyla 35 gün kahramanca mücadele ettiler.Yalnız madenciler hareketinin tarihinde değil,bütün işçi hareketimizin tarihinde de hatırası anılacak olan bu grev,Madenciler Birliğinin şahsında Bulgaristan'da işçi meslek teşkilatının tanınması -devlet tarafından ilk defa olarak tanınması - ile sonuçlandı.O zaman Pernik madencileri Madenler Müdüriyeti ile ve Ticaret Bakanlığı ile ihtilâflı meseleleri teşkilatları ile,kulüpleri ile ve komisyonlarıyla şeref ve haysiyetle halletmek hakkını kazandılar.Bu büyük bir başarı idi!Bu,her şeyden önce madencilerin öz bilincinin yükselmesi manasında bir başarı idi.Onlar birleşmiş,teşkilatlanmış oldukları ve işçi sınıfı ile köylü emekçi kitlelerinin yardımına dayandıkları zaman hak,hürriyet ve menfaatleri uğrunda başarıyla mücadele edebilecekleri ve önceden olduğu gibi tahkir ve nefrete tâbi tutulmayacaklarını hissettiler. Arkadaşlar,o zamandan bu yana tam 40 yıl geçti.Bu 40 yıl zarfında madencilerimiz birçok başarı ve başarısızlıklar geçirdiler. Onlar birçok kurbanlar verdiler.Madenciler Birliğinin ve işçi sınıfımızın verdikleri en değerli,en büyük kurban,faşistler tarafından alçakça ve canice öldürülen Temelko Nenkof oldu.Onun parlak ve şerefli hatırasını bir dakika ayakta sükût etmek suretiyle analım!.

Yurttaşlar,Pernik madencileri,faşist rejimi zamanında da boyun eğmediler.Yer altında dişlerini,yumruklarını sıkarak kömür kazarken Bulgaristan halkı ile birlikte faşist diktatörlüğünün mezarını kazıyorlardı. Tarihi Dokuz Eylül dâvasında Pernik madencileri en etkin biçimde katıldılar.Dokuz Eylül bizzat Pernik madencileri için bir zafer,büyük bir zaferdir.

Dokuz Eylül'den sonra ise Pernik madencileri bir buçuk yıldan beri halk ekonomimizi kalkındırmak için gayretle çalışmakta,burada söylenmiş olduğu gibi,sanayide makineleri hareket ettiren,trenleri,taşıt araçlarını hareket ettiren,memleketimizi ısıtan ve aydınlatan kuvveti yaratmaktadırlar.

İşçi sınıfı nasıl ki,köylülerle birlikte Vatan Cephesinin,1944 Eylül'den sonra meydana getirilen halk idaresinin temeli,granit temelidir,madenciler de nakliyat işçileriyle birlikte işçi sınıfının ön müfrezesi ve Vatan Cephesi ile halk idaresinin temelinin özüdürler.Bir buçuk yıl içinde halk idaremiz bütün sahalarda:memlekette demokratik esaslar dahilinde yeni baştan kurulması işinde de,halk ekonomisi sahasında da emeğin korunması ve işçi sınıfı ile genel olarak Bulgaristan emekçilerinin maddi ve kültürel seviyesinin yükseltilmesi sahasında da bir hayli işler bitirdi.Fakat yapılmış olanlar henüz yeterli olmaktan çok uzaktır.İşçi sınıfının ve özellikle madencilerin bütün halkımızın yapması gereken esas ve en önemli iş henüz yapılmış değildir.Önümüzde bir halk cumhuriyeti meydana getirmek kurmak görevi durmaktadır.Karanlık maziye dönülmesine karşı bütün maddi,siyasi,kültürel ve manevi garantileri verebilecek bir halk cumhuriyeti;açgözlü,muhtekir,tufeyli kapitale yer verilmeyeceği;başıboşlara,muhtekirlere,halkı soyanlara ve baskı altında bulundu ranlara yer olmıyacağı bir halk cumhuriyeti bizde emek kesin ve ulu bir âmildir hükmünü kesin olarak takviye edecek bir halk cumhuriyeti;ve,çalışmaya muktedir olup da çalışmak istemeyen,cemiyete faydası olan emek sarfetmeyen dişlememelidir,prensibinin gerçekleştirileceği bir halk cumhuriyeti; memleketimizin demokrasi yolunda ileri ve daima ileri doğru gelişmesini sağlayacak bir halk cumhuriyeti!Maddi,kültürel ve manevi bütün nimetler,yalnız çalışanlara,halkımızın refahı uğruna yaratanlara veya yaratılmış olanlara!

...

Büyük Rus masalcısı Krilof bir masalında,sizin de bildiğiniz gibi,şöyle anlatıyor:Kartal,yengeç ve turna balığı bir araya gelerek,araba çekmek istemişler.Fakat kartal yukarıya,yengeç geriye,turna balığı ise aşağıya doğru çekiyormuş.Nihayet araba bataklığa düşmüş.Halkımız biz sosyalistler ve Vatan Cephesine mensup iyi müttefiklerimiz, devlet arabamızın bu gibi kartal,yengeç ve turna balıklarının eline düşmesine müsaade etmeyeceğiz.İdarede birlik,Vatan Cephesinin sarsılmaz birliği hayati mahiyette zaruridir. Lâfta değil,işte birlik lâzımdır. Biz, hepimiz güzel beyanata kâfi derecede tokuz; halk çalışma,halka faydası dokunan,gerçekten Vatan Cepheci çalışma istiyor!

Sovyet orduları Bulgaristan'ı terkedince,o zaman bayrağı da kaldıracaklarını ve Vatan Cephesinin sonunun geleceğini tasavvur ve ümit edenler çok saf olsa gerek. Orduda da buna benzer unsurlar vardır.Onlar aptal olduklarından Vatan Cephesinin,bugünkü halk idaresinin kuvvetinin Sovyet ordularının burada bulunmasında olmadığını anlamıyorlar.Halk idaremizin kuvvet kaynağı,bizzat halkta,işçi sınıfında,köylülerde,halk aydınlarındadır...Sovyet orduları gidebilirler , onların görevi bizde daimi olarak kalmak değildir,ama halk kalıyor.Vatan Cephesi kalıyor,onun derin kökleri kalıyor ve bu kökleri hiçbir kuvvet sökemez.

...

...Bizde aklı yerinde olan her insan iyi bilir ki,Vatan Cephesini iktidardan düşürecek kuvvet yoktur,çünkü o,halkın büyük çoğunluğunun,en iyi ve en kuvvetli kısmını temsil etmektedir...

Yabancıların yardımıyla iktidara gelmek ümidiyle vatandaş savaşı çıkarmak isteyen maceracılar var.Bunu istiyorlar ve teşebbüs edebilirler.Buna teşebbüs ederlerse, halktan öyle bir ders alacaklar ki,onu,halkın dediği gibi öbür dünyaya gidince de unutamayacaklardır.Fakat işin oraya varmasına meydan vermemek,halkımızın,normal demokratik gelişmemizin ve ekonomik kalkınmamızın menfaati icabıdır...Siz madenci olarak yer altında kömür çıkarırken,zorunlu olan ve sizin için bir şeref olacak 10.000 ton kömürü gayretle çalışarak hergün sağlarken gerektiği taktirde,halk düşmanlarının kabahati yüzünden aletlerinizi birkaç saat için bırakıp alelacele Sofya'ya gelmeniz gerekebileceğini unutmayınız ve buna hazır olunuz!

...

Yurttaşlar,toplantınız,büyük milli kahraman,devrimci ve şairimiz Hristo Botef' in hatırasının anılması gününe tesadüf etmektedir.Bulgaristan'ın hürriyet ve bağımsızlığı için taşıdığı önem bakımından Botef bugüne kadar hiçbir Bulgar tarafından aşılmamıştır. Sözüme şu çağrı ile son vermek isterdim:Halkımıza,vatanımıza yüce Hristo Botef'in şeref,sadakat ve fedakârlıkla hizmet etmiş olduğu gibi hizmet edelim;halk düşmanlarıyla Hristo Botef'in korkusuzca mücadele etmiş olduğu gibi mücadele edelim.

Üretimde ekonomimizin kalkındırılmasında,ekonomik kudretimizin kurulmasında ön safta yürüyen işçi sınıfımız varolsun!

Yaşasın işçiler,köylüler ve halk aydınları arasındaki dostluk!Çünkü bu dostluk Vatan Cephesinin,halkımızın faşist aleyhtarı demokratik tabaka ve kuvvetlerinin birleşmesinin belkemiğidir!

Yaşasın şanlı madencilerimiz;yaşasın hamleci çıkan madencilerimiz! Yaşasın bilhassa numaralarının tevkifine meydan vermeyen,emek veriminin artması için ellerinden gelen herşeyi yapan madenciler!

Ne mutlu ki,canım ve kanımla bağlı bulunduğum Madenciler Birliği varolsun!